

ונגינה מיתמנים תלתאי ור"ח קיבל על עצמו להיות שלישי.
וכבר רבי חנינא, זכית מארכה יומין וכתי לאריכות ימים, ואני
בדע אין בגין הדא מילתא אם מפני הרבר הזה, שננתנו לו מהשmins
אים לחיות אחורי ר' פס ואחריו הוקן מהדורות לית אבא ידע אין בגין
אני יודע אולי מפני הדוחיות סליק מן טיבריה לציפוריין וחווינא
קקים איסרטמי מיעול מישאול בשלהייה דר' שמעון בן חלפotta
עין תינה כשהיה עולה מטבריה לציפור היחי מאריך את הדרך
שאל בשלוםו של ר'ש בן חלפotta לית אבא ידע אין אני יודע
אייזה טעם הארכתי ימים.

ר' הוה מפנין תרין מינוניין רבי היה ממנה שני חכמים ליהו
ראש אין הוון פרדי היה מתקיימין ואין לא הוון מסתלקין
מי שהצליח נשארומי שלא הצליח לא נשאר והוחלף באחר
מדרכך פקיד לרבריה אמר לא תעביר בין אלא מני פולחן
בהרא לפני שנטפר לעולמו צווה את בנו שלא יעשה כך אלא
ימנה אחד אחדראי לכל ימיו ומני לרבי ומהנה את רבי חמוי
בר חנינה בראשו הוא היה הראשון. ולמה לא מוניה
הוא? ומדוע רבינו לא מינה אותו בעצמו? אמר רבינו רוסה
 בגין דצוחין עלוי בצדפורין ציפורי כי הוא גור בעזיפות
ואנשי ציפוריו שהכירו אותו בילדותו התנדגו שיהיה ראש ישיבת
ושואל ובגין צוחה עבדין? בתמיון ומפני שאנשים צועקים
מנענו רבינו מלמנותנו ועונה אמר רבינו רבי לעזר בי רבינו יוסה, על
שהושיבוطعم ברבים לפי שר'ח השיב על דברי רבינו ברכבים,
כמו שנראה בסמור. רבינו הוה יתיב מותני רבי היה יושב והיה
שונה הפסוק (יחזקאל ז) ופלתו פליטיהם (שם) והוא אל
החרים פינוי הגאות פלם המתות. אמר ליה אמר ר'ח
הומות כולם, ר'ח תיקן את רבינו אמר ליה, הון קרייתה?
שאלו רבינו, היכן למדת מקראי? אמר ליה קדם לפני רב
המנגנא דרבנן. אמר ליה, פדר תיזות לתמן אמור ליה
רמניתך חפים אמר לו רבינו, כשהתגע אליו אמרו לו שימנה
אותך לחכם. וידע וכששמע זאת ידע ר'ח דלא מיתמני ביומי
שלב עוד רבינו חי לא ימנה אותו. מן דרכך בעא בריה
ממתניתה ולא קביל עליה ממתמניא לאחר שרבי מת רעה
בנו למנותו, ולא קיבל עליו את המניינו אמר, לית אנא מקבל
עלן ממתנייא עד זמן דתמני רבינו פס דרומא קמיי אמר,
אין אני מקבל על עצמי את המניינו אלא אם תמנה תחילתה את
רבי פס מהדורם. ותוהה תמן חד סב אמר והיה שם זקן אחד
וזאמר אין חנינה קרמי, אבא תניין. אין רבינו פס דרומאי
קרמי, אבא תניין אם ר'ח יתמנה תחילתה אני אהיה השני,
ואם רבינו פס יתמנה תחילת, אני אהיה השני. וקבע עלוי ר'

עִירוניים

שעורים ופירושה של חתים מניח שלמה בתוך פרוסה ובוצע משתיכון כדי
שיובילו מוחטים ומשלימה, בשתיות ובימיט טובים חייב לבצוע על שתי ברכות
של תיכון בירור ובוצע את מון:

הלהכה ה: הבוצע גוון פרוטה לפני כל אחד ואחד, והבוצע גוטל בירור,
אלא אין הבוצע גוון בידי האוכל אלא אם כן היה אבל, והבוצע הוא פושט
במיון תחולחה ואוכל, ואין המסובין רשאי לטעם עד שיטועם המברך, ואין
רשותי לטעם עד שיכלה אמן מפני רוב המסובין, אולם רשות הבוצע
בבבואה רשותי לטעם עד שהוא גדול מנו בחכמה ייוחנו לפשטן ידו
ודום לו הרשות בירור:

הלהכה י: שנם מומתניין זה להקה בקורה שלשה אין ממתניין, גמור מון שנים
שלישית מפסיק עמהן, גמר אחד מון התשנים אין מפסיקין לו אלא אוכלין
וחולכין עד שגומריין, אין משליחין בטעודה כדי שלא בא לידי סכנה, ומפני זה
בما בא להם אין בתוך המזון כל אחד ואחד מברך לעצמו, שאם בירך אחד
ונונה העונה אמן בשעת הבלתיה יבא לידי סכנה, ואין מסתכלין בפני האוכל
לא למנתו שלא לביושו.

אחד מימיות השבת, והאחר ביום של אחריו, והآخر ביום של אחריו, וכל בית
אב ואב אחד ממונה עליו:
תני סדר הסב רמנכ"ם הלכות ברכות פרק ז הלכה א: מנהגות רבות נהגו חכמי
ישראל בסעודה וכולן דרך ארץ, ואלו הן: בשנוגטין לسعודה הגודל שבכלן
נותל את ידו תחלה, ואח"כ נכנסין וישובין מסובין, וגודל מיסב בראש ושני לו
למטה הימנו, והוא שלשה מטות גדול מיסב בראש ושני לו למטה זימנו
ושלישי לו למטה הימנו:
הלכה ב: בעל הבית מברך המוציא ומשלים הברכה ואח"כ בזעע, והאוור
מברך ברכת המזון כדי שיברך לבעל הבית, ואם הוא כוון בעלי הבית הגדול
שבחן בזעע והוא מברך ברכת המזון:
הלכה ג: אין הבוצע רשאי לבצע עד شبינו מלך או לפتن לפניו כל אחד
ואחד אלא אם כן ונוכנוו לאכול פת הרבה, ואינו בזעע לא פרוסה קטנה מפני
שהוא נראה כער עין ולא פרוסה גודלה יותר מככיביה מפני שנראה כרבעתן,
ובשבשת יש לו לבצע פרוסה גודלה, ואינו בזעע אלא מקום שנתקבש יפה:
הלכה ד: מצווה מן המובחר לבצע בכור שלימה, אם היהה שם שלימה של